

5 daagse retraite in Emmaus bezinningscentrum van 7 t/m 11 september 2026 met zuster Margaritha Valappila en Pastoor Manfred M. Huber

Dag Lieve mensen,

Ik had u in de vorige brief bericht over de vorderingen in Hongarije.

Pastoor Huber heeft me enkele foto's gestuurd zodat u een indruk krijgt van de ontwikkelingen.

Onderstaande fot is men druk doende met het opknappen van het huis.

Hierna volgt de zegening door de Bisschop.

Het kleine kapelletje dat Jezus de zuster in een visioen heeft laten zien.
Waarna plaatsing van Maria beeld uit Fatima

Met zuster Kiliana gaat ook alles goed.

Zij verblijft in het moeder klooster in st. Trudpert waar we een week geleden op bezoek zijn geweest.

Nu een Getuigenis van een deelnemster van de retraite van 1–5 september 2025 in Helvoirt.

Mijn eerste retraite bij zuster Margaritha was in 2008 in Kvelaer. Ik had eerder dat jaar het klooster moeten verlaten en een vriend nam me mee. Het was mijn eerste charismatische retraite en die maakte diepe indruk. Vooral de eerste keer dat ik tongentaal hoorde is mij altijd bijgebleven: zo mooi en harmonieus, als muziek uit de hemel. Ik barstte in tranen uit.

Ook het rusten in de Geest raakte mij diep. Toen zuster Margaritha bad: “Jezus, raak haar aan”, voelde ik een zachte bries, als een tedere liefdeskus. Ik viel langzaam achterover en voelde Zijn liefde door mijn hele lichaam stromen. Ik was intens gelukkig.

Bijna een jaar later mocht ik opnieuw intreden in het klooster. Ik bleef, maar door een innerlijke verwonding had ik een verstoorde relatie met mensen en met God. Mijn gebedsleven en levensvreugde namen steeds verder af.

In 2021 werd ik ziek. Pas twee jaar later werd duidelijk wat het was. Ik word behandeld, maar heb nog steeds weinig kracht en energie en kan het kloosterleven nauwelijks leven. Dit bracht twijfel en verdriet: kan ik nog wel blijven als ik niet beter word?

Toen Joep met de tentoonstelling over de lijkwade van Turijn in ons klooster

kwam, vertelde hij over een retraite bij zuster Margaritha. Ik voelde al langer het verlangen om nog eens te gaan. Toen hij vertelde dat er in september een retraite in Helvoirt zou zijn, wist ik meteen: daar moet ik naartoe. Mijn overste gaf toestemming.

Vanaf de eerste lofprijzing voelde het alsof er een last van mijn schouders viel. Ik was hier met Jezus, voor Jezus en voor mezelf. Ik hoefde niet te presteren. Ik mocht Hem gewoon liefhebben. Dat alleen had al een helende werking. Vooraf wist ik niet of ik het programma zou kunnen volhouden, maar God gaf me de kracht. Bij de voorbereiding op de biecht, toen we mensen vergaven die ons hadden gekwetst, vloeiden mijn eerste tranen. De volgende ochtend huilde ik van vreugde toen ik opnieuw de hemelse muziek van de tongentaal hoorde.

Ik mocht bij pastoor Huber biechten. Hij vroeg of mijn intrede oprecht was geweest. Toen ik ja zei, zei hij: “Keer dan terug naar je eerste liefde.” Hij beloofde voor me te bidden en zei dat ook heiligen zoals de heilige Faustina dit soort lijden hebben gedragen: “Zo kun je snel heilig worden.”

Zijn woorden brachten me van mijn stuk. Ik wist wat mijn roeping was, maar niet hoe ik die moest leven met mijn ziekte en innerlijke verwonding. Zou Jezus mij willen genezen? Zou Hij mij willen vergeven? Ik heb veel gehuild en voelde mij aan de rand van de afgrond.

Bij het gebed om innerlijke genezing gaf ik mijn verwonding aan Jezus. Diep raakte mij het moment waarop we tegen onze moeders mochten zeggen: “Ik houd van je, vergeef me, ik vergeef je.” Omdat mijn ouders overleden zijn, voelde dit als een bevrijding; er viel een last van mijn hart.

Bij het genezingsgebed voor zieken begon ik te trillen, vol hoop en vrees. Toen pastoor Huber voor mij bad, voelde ik een sterke druk en viel achterover. Dit keer voelde ik mij niet teder, maar erg ziek en zwak. Ik was geschrokken en teleurgesteld. Ik legde alles in Jezus' handen en bleef Hem loven.

Later die avond merkte ik dat ik geen pijn had. Normaal heb ik veel pijn en stijfheid, maar die was weg. Ik had geen pijnstillers nodig en de pijn kwam niet terug.

De volgende ochtend vroeg ik Jezus om een Bijbeltekst over mijn roeping. Ik kreeg Micha 6,4–5. Het herinneren aan wat God voor Zijn volk had gedaan sloot aan bij de woorden over de eerste liefde. En Bileam sprak alleen zegeningen. Dat gaf mij grote vreugde en moed.

Bij het gebed om uitstorting van de Heilige Geest mocht ik opnieuw naar voren. Ik zei tegen Jezus: “Nu kunt U afmaken wat U gisteren begonnen bent.” Dit keer was de ervaring overweldigend, als een bliksem door mijn hele lichaam. Ik viel en voelde geen ziekte, maar diepe vreugde. Ik stond bijna zelfstandig op en liep